

14. szám.
Aug. 3-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó **4 ft. 20 kr.** vagy jul.—dec. **3 ft. 15 kr.** új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utcaza 4-dik szám.

IX. kötet.

AZ ANGYAL KETFÉLE IMÁDSÁG KÖZT.

Fogják a jó Mihály angyalt :
Ugyan szoritják két felől,
Majd lehuzzák lábainál
Fogva a fehér lováról.

Szól az egyik : „Jőjj uram már!
Vidd el már! hisz haldoklik már!
Hálni jár belé a lélek,
Élte czérnaszál, a melyet
Csak a moschus s az ének tart.
Vidd, nem bánom, mennyországba,
Tedd a legszebb szentek közé,
Látod, addig nem ülhetek
A székébe, a mig ott van;
Pedig ülhetném nagyon már.“

Jön a másik : „Jaj szép angyal,
El ne vidd még, hagyd még élni.
A lovadon sincs még patkó.
Vasaltasd meg : itt az ára,
Adok csizmát a lábadra,
Adom anyám köpönyegét;
Csak ne jőjj még, mulass otthon.
Látod : engem elkergetnek,
Ha ő meghal, pedig még csak
Most küldtem el ezer zsványt

Az Abruzba; pénzembe' van,
Ha meghal, ez mind kárba vesz.
Látod : vigyázz; te jó angyal.“

Megint jön egy : „God by Mylord!
Ez már goddam sokáig nyúl.
Megáll minden politika.
Az egész diplomatia
Mind erre vár, a mig ez nincs,
Pihen minden conjunctura.
A szent és nem szent alliance
Nem tud hogyan alakulni.
Igy soká már nem lehetünk.
Uram, ez nem tréfa dolog.“

Ujabb hangok! De profundis!
Harangszóval, énekléssel,
Bucsujárók, szent emberek,
Diplomaták mezitlábbal:
„Óh nagy angyal, óh szép angyal,
Ide hallgass, hogy dicsérünk,
S ez nagyon sokat ér neked,
Ne jőjj még azzal a lóval
A te szent Mihály lovaddal.
Ne jőjj érte, ne jőjj érte.“

Itt kardokkal csörömpölnek :
 „Mikor lesz már ennek vége?
 A kard régen éhezik már,
 Puska megterhelte gyomrát,
 Szív teli keserőséggel
 Szomju dics- és bosszuvágytól,
 Csak ez egyetlen egy élet
 Áll utjában. Angyal! alszol?
 Nem hallod, hogy kiabálunk.“

Megint másutt összeülnek
 És írásban adják elé;
 Irván hosszú okmányokat,
 A mikből az angyal lássa,
 Hogy sem joga, sem ideje.
 Sem oka, sem jó alkalmá,
 Hogy nem üdvös, nem tanácsos,
 Nem illendő és nem szabad,
 S kiváltképen nem ildomos
 Most ezzel nagyon sietni.
 Mert majd ebből háboru lesz,
 Sok ember meghal. Az égben
 A kvártély nagyon megrágul.
 Sok ember meg idő előtt
 Pokolra jut, a ki még tán
 Meg sincsen civilizálva.
 Tessék tehát addig várni,
 Mig a Rájxrát lesz in pleno :
 Ott lesz egy akol egy pásztor.
 Akol, kiben csupa birkák
 S pásztor, ki megfejj, - - nyír és — nyúz.

Jön a baissier-had; „angyal!
 Stagnál börzeár, ágió.
 Hitelpapír meg sem mozdul,
 Egy kis halált! husz procenttel
 Rögtön felszökken az arany.
 Kérünk szépen, az ultimo
 Ha még így lep, mind elveszünk.“

„Ne hallgass rá“, kiált a hausse
 „Eljen! evviva még soká!
 Er lebe hoch, most a Kredit
 153.60. áll
 Ha őszig húzza, felmehet
 161. 36-ra
 Dicső angyal; hallgass reánk!“

„Nem, nem mi ránk; Ki vesz deviset?“
 „Velünk tarts angyal! Fél procent
 Mit az új kölcsönön nyerünk,
 Számodra lesz provisio.“
 „Mink $\frac{3}{4}$ -et adunk
 Ha meghal ő!“
 „Mi másfelet, ha még megél.“
 „Angyalkám, ide,“
 „De b'z ide!“

Haragba jön de erre már
 Az árkiangyal s szertecsap
 „Az angyalát! Eresszetek!
 Még elbódul az ember itt
 Az ördögnek legyen kedve
 Köztetek angyalnak lenni!“

K—s M—n.

ÁLMOK A RÁJXRÁTRÓL.

Nem tudom, hogyan van, de minden éjjel a Rájxráttal álmodom.

(Kérem szépen, a tisztelt olvasót, hogy ha erre valami észrevételt akar tenni az „ehes disznórul“ tegye meg a kedvemért, hogy kivételesen a helyett hogy „makkal álmodik“ mondja azt ez egyszer, hogy „tökkel álmodik.“

I. Álom. Miképen nyitották meg velünk a Rájxrátot ?

Hogyan kerültünk oda? azt már meg nem tudom mondani; csak arra emlékezem, hogy már be voltunk sorozva, s ott találtuk magunkat.

Mind a nyolczvanöt magyar követ a baloldalt foglalta el ülőhelyül, jól tudván azt, hogy az oppositionnak ez competált Noé apánk óta, s azt a bolondot még senki se látta, hallotta, ette, itta, vagy pipázta, hogy a *ministerialis párt* legyen a *baloldal*; ott elhelyezkedtünk szépen, fog-

tuk a bicsakot, belefartagtuk a neveinket a padba; hát egyszer jön *Giskra* és *Brinza*.

Az ő helyeiken ült *Csiky* és *Német Berczi*.

— Meine Herren. Ez itt a mi helyünk. Ja, schauns! szól *Giskra*.

— Quo jure? kérdi *Berczi*.

— Jure primae occupationis : felel *Brinza*.

— Volt nekünk jó helyünk otthon, mért hitatok el onnan? a ti elvetek, hogy az új jog eltörli a régít; most a mi jogunk itt ülni, ti keressétek a tieteket ott, a hova a *pragmatica sanctio*t tettétek.

Brinza tűzbe jött; „jetz schaugns aber, dasz weiter kommen!“

Még sokáig disputáltak volna, ha valaki ek az a szerencsés ötlete nem jött volna, hogy a német uraknak megsugja, miszerint nem jó olyan helyre ülni, a hol már a magyarok ültek,

mert az emberekre rá talál ragadni — a *refractorius nyavalya*; erre aztán békében hagytak bennünket.

Doctor Hájn bejött és gratulált a Rájxrátnak, hogy már most hát *teljességgel* láthatja együtt.

Inditványozta, hogy ez ünnepélyes alkalommal énekeljünk egyet. Inditványa elfogadtatott.

Azzal a német urak szép piáno rákezdték az osztrák „*God save the queen!*“ mi rögtön rágyujtottunk a „—*nak rendületlenül*“re, siettünkben az elejét elnyelve; utánunk a lengyelek zendíték bele a „*jestye polszka nye zginyelát*“ a csehek sem akartak elmaradni, ők is beleénekeltek a „*szlávát*“; végül román atyánkfiai is hozzájárultak a közös concerthez, elkezdvén: „*szetre-ászke! csinye vre ne katunaszke, petru czára rumunaszke!*“ a mi hogy tökéletessé legyen, Hurban barátunk környezete a maga részéről segített a harmonián „*ti vizoka Nitra!*“ dallamával, a mi aztán együtt és egyszerre énekelve olyan pokolbeli élvezetet nyújtott, hogy Doctor Hájnnak minden haja szála másfelé állt tőle, én pedig szerencsémre fölébredtem, mielőtt a szép hymnusnak vége lett volna. Kár, hogy Schmerling úr nem volt ott, nem gyönyörködhetett benne.

II. Álom. Miként interpelláltatik Schmerling miniszter ur egy óra alatt 12-szer, s miképp felel meg mindannyiszor bölcsen és kimerítőleg.

Mintha ülés kezdete lett volna.

Felállt tisztelt barátom Lónyai László. Interpellálta a minisztert, hogy valjon a *tiz parancsolatot* megtartandónak véli-e azért, hogy a rómaiak Jéruzsálemet elpusztították?

Miniszter ur felel: „Erről még nem vagyok körülményesen értesülve.“

Utána tisztelt barátom Halász Boldizsár interpellálja a miniszter urat, hogy valjon nöstény állat-e ez a *februári pátens*, lehet-e tartani tőle, hogy még majd *liberos habuerit*.

Miniszter ur felel: „Még erről nem vagyok körülményesen értesülve.“

Tisztelt barátom Cserky István interpellálja a minisztert: „*hol lehet itt pipázni?*“

Miniszter úr felel: „nem vagyok erről még körülményesen értesülve.“

Tisztelt barátom Jókai Mór interpellálja a minisztert, ugyan mondja meg igaz hitére, hány praenumeransa van a saját lapjának a *Dunavizhirlapnak?*

Miniszter úr felel: „Körülményesen még erről nem vagyok értesülve.“

Tisztelt barátom Királyi Pál interpellálja a minisztert: „tudja-e mi a különbség a *töltött káposzta* és a *spinót* között?“

Miniszter úr felel: „Vagyok erről nem értesülve még körülményesen.“

Tisztelt barátom Kubinyi Ferencz interpellálja a minisztert, „igaz-e, hogy miután már a disponibilis földet mind eladta a kormány a hitelezőinek, most már a *holdat akarja eladni?*“

Miniszter úr felel: „Értesülve vagyok nem körülményesen erről még?“

Nagyon tisztelt barátom Bende József interpellálja a minisztert, van-e a római pápának rendesen szent széke?

Miniszter úr felel: „Vagyok értesülve még körülményesen erről nem.“

Tisztelt barátom Szilágyi Virgil interpellálja a minisztert: „van-e itten *iható víz* a kútban?“

Miniszter ur felel: „nem értesülve vagyok erről körülményeseu még.“

Tisztelt barátom Vlád Alajos interpellálja a minisztert; „miután a nationál Bank jegyeit senki sem váltja be ezüstre, hát a miniszter ur ígéreteit a nemzetiségek dolgában *ki váltja be?*“

Miniszter ur felel: „erről értesülve vagyok még körülményesen nem.“

Tisztelt barátom Zsarnay Imre interpellálja a minisztert: „mi szándéka van azon esetben, *ha kisebbségben marad* a Rájxrátnak? ez verieszét, vagy maga köszön le?“

Miniszter úr felel: „Értesülve erről még körülményesen nem vagyok.“

Tisztelt barátom Buzna Lajos interpellálja a minisztert: valjon ő excellentiája, báró Bach nem kapott-e *náthát* a minapi *mezítláb séta* után?

Miniszter ur felel: „Erről értesülve még körülményesen nem vagyok.“

Végül tisztelt barátom Besze János interpellálja a minisztert: „hiszi-e, hogy van egy Isten az égben, a ki igazságot fog szolgáltatni az eltiprottnemzeteknek?“

Miniszter ur felel: Erről az egyről pedig épen nem vagyok körülményesen értesülve, miután azon hatalmassággal ez idő szerint semmi diplomatiiai összeköttetésben nem állunk.

Erre a centrumban a németek felugrottak a miniszternek bizalmat üvölni; a magyarok a balon, csehek, lengyelek a jobbon szintén felugrottak bizalmatlanságot hangicsálni, a miből olyan láрма lett, hogy fölébredtem rá. — Ej, be megörültem rajta!

III. Álom. Mikép viszik keresztül a magyarok, hogy egy criminalis protestatiojukat per extensum végig elmondhassák, dacára doctor Hájnn elnöki kegyetlenkedésének?

Megint azt álmodtam, mintha ülés lett volna. A magyar követek készítettek egy rettenetes tiltakozást, a minek az volt a bunkója, hogy ők nem fizetnek.

Erről szeptet fogott a magas miniszterium, s doctor Hájnnak utasításul adatott, hogy *more consveto* szakítsa félbe a magyar szónok beszédét, s mikor a javára jönne, *vonja meg tőle a szót*, s ültesse le. Ezt így praktizálták a cseh uraknál is, a magyarokat is lehet így dresszirozni.

Ezek azonban ravaszok voltak. Azt tették, hogy az előadandó tiltakozást megtanulták mind a 85-en *könyv nélkül*; s a jegyzőnél mind egymás után iratták fel magukat szólásra.

Kezdődött a patália.

A jegyző felhívja az első szónokot: „Herr von Besser mein i!“ (Érté alatta tisztelt barátomat Bösörményit).

Szónok rágyújt, fújja a sziporkát; a harmadik sornál az elnök már kiált: „zur Ordnung!“ a negyediknél másodsor „zur Ordnung!“ az ötödiknél megvonja tőle a szót.

Jegyző felszólítja a másodikat „Herr von Pegazi“ (Alkalmasint tisztelt barátom Békásy.)

Szónok fölkel s folytatja, a hol az előbbeni elhagyta. A második sornál elhallgattatják.

Következik „monsieur *Bon grace!*“ (Tán azt hitte, hogy Pongrácz francia?)

Ez is folytatja, a hol az előtte szóló elhagyta.

Ilyenformán mindegyik követ elmondván öt hat sort az elaboratumból, olyan szépen közrebocsátaték az egész tiz ives mérges protestatio hogy a 85-iknek már nem maradt egyéb, mint az, hogy „*et in secula seculorum amen!*“

Ez ellenőrizhetlen manőver annyira dühbe hozta az érdemes elnököt, hogy kalapját, pixisét, kalamárisát földhöz verte, letörte a csengegyüje nyelét; s a pulpituson keresztül hajolva ordított le a gyülekezetre a *Gschäftsordnung* 101 §-usa szerint formulázott kifejezésekben, *Himmelschokk-sakrament! Kreiztausend Donnerwetter: Herrgott in Bayern! millionen Element! halts Maul, Ungar, Böhm, Polak! marsch aussil ge zum Tenfel. Marsch! marsch! marsch!*

Ez olyan mulatságos jelenet volt, hogy fölébredtem rá; a feleségem átkiáltott a szomszéd szobából: „hát kend mit nevet magában ilyen sötét éjszaka?“

(Folytatása alkalmasint következik.)

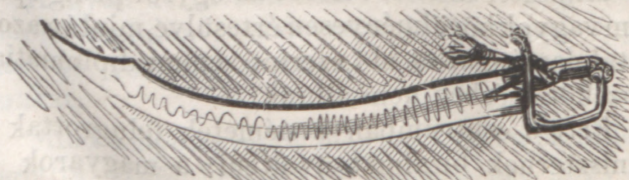
U t a s í t á s o k

a Reichsrathba menő követek számára.

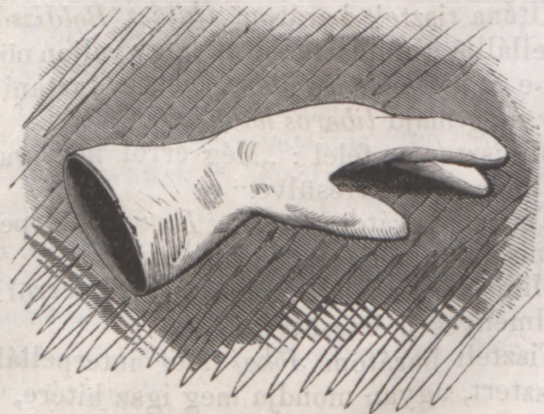
De már ide csakugyan nem lehet utasítás nélkül eresztetni az embert.

1. fig.

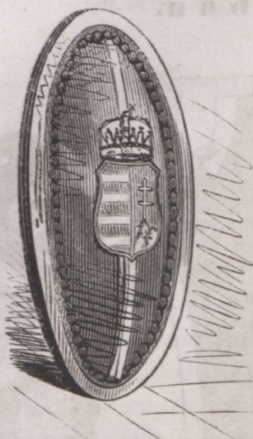

2. fig.

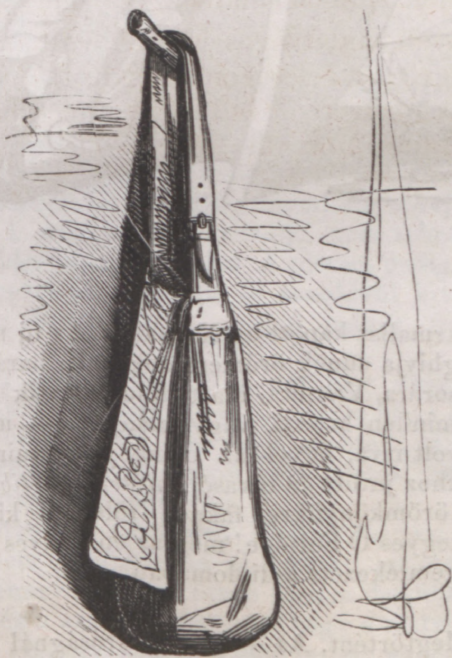
3. fig.

Tehát először is szerezzen magának a követ egy fokost, (fig. 1.) egy kardot, (fig. 2.) meg egy vikeztyüt, (fig. 3.) hogy ha doktor Hájnn, et consortes megtámadják, legyen mivel védnie magát.

4. fig.

Aztán szerezzen egy paizst, (fig. 4.) a mely alá a majoritás ütlegei elől megvonulhasson.

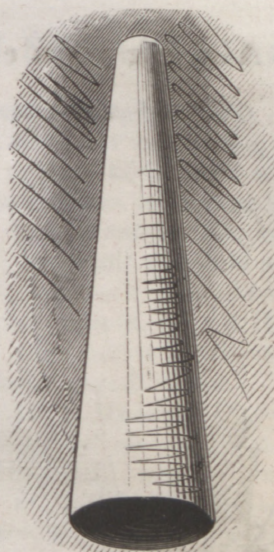

5. fig.

Továbbá egy nagy tarisznyát, (fig. 5.) a melybe mind azt a sok gombaságot elrakhassa, a mivel szívesen ellátják.

Vessünk fátyolt a multakra.

Egy vidám társaságban mely az imént Fátyol Károly kedvesen mélabus gordonka-játékán andalgott, most a poharak csengése közt vigadott, előfordult a társaság két tagjának a napokban czivódása, s fölszó-

6. fig.

Ismét; egy jókora hangcsövet, (fig. 6.) hogy mikor a centralisták le akarják torkolni, a szavának nyomtérkot adhasson, s beszéde a lármából kihangozzék.

7. fig.

Detto, egy álarczot, (fig. 7.) hogy mikor a doctor urak mind nemzetestül összehunczutolják, pirulását legyen mivel elrejtjenie.

8. fig.

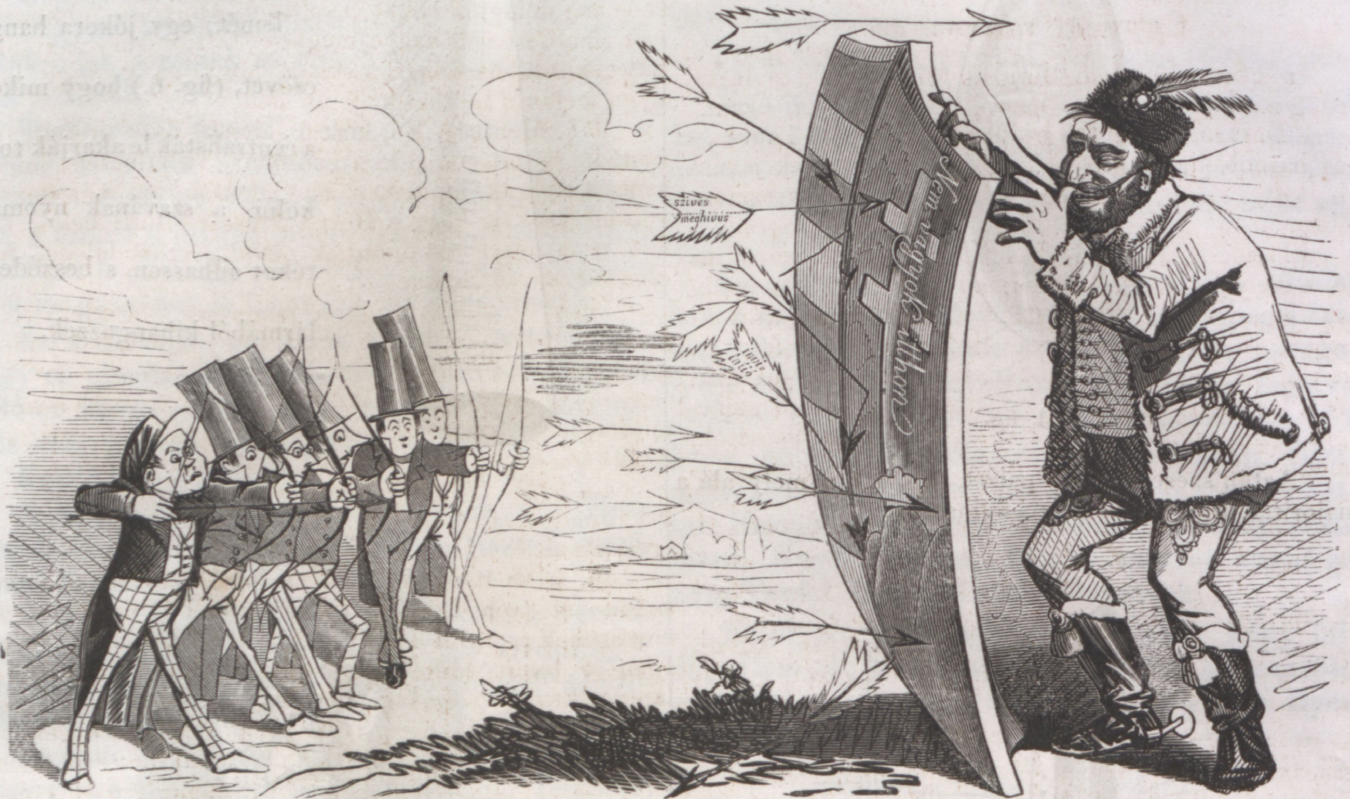
És végül szerezzen egy kötélhágcst, (fig. 8.) hogy majd mikor az uj kölcsönt nem akarja megszavazni, a miniszter ur által kegyesen felvilágosítására berendelt szuronyok elől (vide Hessenkassel) az ablakon kimenukhessen.

Egyelőre ezek a legczélszerűbb instructiók.

litá egyik közös barátjuk, hogy béküljenek ki, s vessenek fátyolt a multakra. Az egyik békülő fél közbe vág:

— De bizony ne vessük a mi Fátyol Károlyunkat a multakra, mert még a jövőben is szívesen hallgatjuk, hanem vessünk a viszályra inkább vizhatlan ponyvát.

Az egyenetlen harcban.

Melyik fél lesz a győztes?

Borkorcsolyák.

= Az öreg B. igen hosszadalmas és unodalmas szónok volt az 1828-diki országgyűlésen, kezdvén beszédeit mindig Ádám patriáráhán és a paradicsomi állapoton. Midőn aztán 1830-ban a személynök M. végig tekintett az országgyűlési követek során, örömmel föl kiáltott: Hál' Isten! nincs ott k. most legalább két hónappal rövidebb lesz az országgyűlés.

= Cialdini a legmerészebb *reactionaire*, mert maga mondta ki nyíltan, hogy egy hó mulva kész leendő a reakcióval.

= Bolond Miska, Fekete leves, Bohóc, Ördög naplója s az új Üstökös az emancipációt óhajtóknak csinálnak proselitákat, mivel a közönséget hátulról előre szoktatják olvasni, t. i. mindenki a hátsó hasábot tekinti meg legelőször.

= Tiszteletes M. urat sehogy sem kedvelték hallgatói. Fiai sürgették; mondjon le állásáról, van már miből élnie, lássa senki se szereti.

— Hát azt gondoljátok — viszonz az öreg — hogy én szeretem őket?

= Armalist kapott az X. család. Az új nemes családfő meghívja ennek örömeire rokonait, barátait, gazdag vacsorára. Vacsora alatt fölolvastatik a nemeslevél, s minden ki érti, vagy nem érti, — mert Róma nyelvéen volt írva, figyel az okmány szavaira. Midőn azon szókhöz jutott az olvasó: *nostris fidelibus*, a házi asszony örömkönyükre fakad, fölemeli kis ölebét: „Ah be kegyes Ó Felsége! még az én kedves Fidélemről is megemlékezett a diplomában.

= Megtörtént. Az —i járásbiróságnál N. maga volt egy személyben a kérvényíró, ítélőbíró s hátró. Hersli egyszer hirtelen bevágta hozzá:

— Itt van tíz forint, kérem irjon nekem egy mérges folyamodványt Iczig ellen.

Iczig nyomban követi Herslit, kivág husz forintot.

— Itt van kérem csak ne irjon neki.

Kérdés: mire határozhatta el magát a dreieinig irnok?

= A budai színház építésére Luczenbacher ingyen szállítandja a szükséges téglákat. Tesz-e hasonlót a vasut-társaság Velenczében épülő várakra nézve?

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Ügyvédi tanácsadó.

In usum Delphini, Bolond Miska, Fekete leves, Ördög naplója, Bohóc, Dongó, Alföldi posta, Comér, Szerb Darázs, Tatar Péter, Trombita, Idők Tanúja, s más hasonló humoristikus lapok szerkesztőinek javára készítette Kakas Márton: ebben a siralmas esztendőben.

Előszó. Kedves bajtársaim. Tudjátok: közel az idő, a melyben itt lesz Protman bácsi, annak pedig első dolga lesz, hogy bennetünket meginvitál a „sarokházba“, s azt kérdi, hogy was „biligeides?“ jó lesz tehát előre megegyeznünk abban, hogy mit felelünk neki erre a kérdésre? Én ime készítettem egy csomó mentséget, a mit ezennel §§-okra szedve, közre is bocsátok, nehogy azt mondja valaki, hogy csak magamról gondoskodom. Válogassatok benne.

Tehát kérdés: Ki teremtette ez az ujságot? sub litt. A. B. C. D. X. Y. Q.

1. §. Mentés. Igaz, hogy én csináltam, de csak azért tettem, hogy a Herr Hofrathot minél előbb visszasegitsem általa elébbi hivatalába; bebizonyítván, miszerint jelenléte a rakonzátlan magyar írók között nélkülözhetetlen.

2. §. Mentés. Én kérem alássan oka nem vagyok, hogy ezeken a képeken az excellentiás urak olyan ferelmesül néznek ki, én váltig mondtam a rajznokomnak, hogy a németeket idealizálja, nem tehetek róla, hogy az ő ideáljában így éltek. A pictort pedig elő nem adhatom, mert az meghalt, és azonkívül kivándorolt Amerikába; de különben is angol polgár, nem lehet bántani.

3. §. Mentés. Ne tessék azt úgy venni kérem alássan; akkor ez volt divat, — ugy-e bár a divatnak pedig hódolni kell? Én csak úgy szabtam, a hogy a publicum viselte; a masamód nem felelős azért, ha a publicum kanászkalapot visel.

4. §. Mentés. Én kérem alássan magam se nem irtam, se nem olvastam az ujságomat, azt se tudom, mi van benne? Nekem innen onnan beküldözték a cikkeket, én a szedőre hagytam, hogy a melyik a hasábra illik, szedegesse ki; én nem tettem egyebet, mint a tantimeket percipiáltam, azokat pedig már elkötöttem szerencsésen.

5. §. Mentés. Nagyságos uram! A jó viczczért nem szokás megharagudni, a rosszért pedig fölösleges.

6. §. Mentés. Hát nem tetszik érteni a dolgot? Én épen azért hajtottam végletekre a dolgot, hogy annál hamarább vége legyen.

7. §. Mentés. Igaz ugyan, hogy ezek nagyon bolond dolgok; — de hiszen — nem olvasta ezeket senki.

8. §. Mentés. Mit? Büntetést? Jutalmat uram, jutalmat! Hát nem helyesen tettük-e azt, hogy mi minden

szomoru dologbul tréfát csináltunk, s mikor a publicumnak sirni lett volt kedve, megnevettettük. Ha valakinek, hát nekünk köszönheti a státus, hogy ez a nagy baj ilyen tréfásan folyhatott le az idén!

9. §. Mentés. Én, kérem alássan, csak próbálgattam; hogy mit enged ki a censura? Véletlenség, hogy azok a dolgok lapomban megjelentek! én már hozzá voltam szokva, hogy a Herr Commissär kitörli belőle, a mit rám nézve ártalmasnak talál. Az ő hibája, ha *olyasmi* maradt benne.

10. §. Mentés. Hogy én mennyire jó érzelmű voltam, azt bebonyithatom azzal, hogy egy másik collegámmal, a ki rossz érzelmű volt, összevesztem.

11. §. Mentés. De tessék ám azt a javamra beszámítani, hogy hát a magyar emberekre hány viczczet csináltam, egynehányszor meg is akartak verni.

12. §. Mentés. Én kérem alássan, a vádolt cikkeket mind a Pesti Hirnökéből vettem át, — egy kis igazítással.

13. §. Mentés. Valóban bámulni lehet, hogy nagyságod át nem látja, miszerint mind ezen tréfás enyelgések egyedül a kormány érdekében voltak téve. Igen is: mert tudnivaló, hogy ez évben egyedül a lapszerkesztők voltak azon hatóságok, melyek a nemalkotmányos adót (hirlapbélyeg alakjában) a közönségtől behajtani el nem mulasztották, s minthogy ez idén az adóbehajtóknak fejenkint 10,000 pengő forint o. értékű ezüst banknótában ígértetik, tehát nem hogy Pulver und Bleyról volna szó, hanem kérjük szépen azt a remuneratiót fejenkint mindenikünknek kiszolgáltatni.

Ez utóbbi védelemre ő nagysága gondolkozóba fog esni, s nehogy még megfizettessük, inkább hazaereszt, utasításul adva, hogy ezentul csak cochinchinai tyukokat szabad illustringatióképen adni, meg cséplőgépet; de azoknak sem szabad czilindert festeni.

— (Ez még a hajdankorban történt.) Hát aztán kérem alássan, ha az ember valami jószágát eltitkolja, a mitől fizetne az adóhivatalnál, mi a legnagyobb büntetése?

— Confiscálják a jószágát.

— No én hát jelentem, hogy eltitkoltam valamit.

— Mi az?

— A napam ásszony.

De biz azt csak nem confiscálták.

— Doctor. De én meg nem foghatom, hogy miért biztattok, hogy a gazdasági egylethez részvényesnek beálljak, hisz én nem értek sem a földműveléshez, sem a juhászathoz, sem a festészethez.

Gazda. Dehogy nem édes barátom: hiszen te *rigoliroztatod* — a temetőt s te használad ugyanott nagyban — a *csonttrágyát*.

Ama bizonyos csizmadia es fele- sege kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus; magyarul: „Hegy vajudik, de nagyon; még új pátenis szőlétek tán?”

— — (Mi célból küldték Metternich herceget Napoleon udvarához?) Hát tudod, most az a regula, hogy a mig egy vármegyében mindenki meg nem fizeti az adót, addig a bizottmányi tagokat terhelik bekvártélyozással; minthogy pedig Napoleon Zemplin vármegyének képviselője, tehát neki is addig kell Metternich herceget az egész czukkjával tartani szálláson, kosztón, a mig csak mindenki meg nem fizette az adót Zemplén vármegyében.

— — (A Fogaras-vidéki oláhoknak ugyan hiába beszéltek kentek, azért ők még is csak felmennek Bécsbe.) Bizony hiába. Alkalmasint ezek lehetnek azok az oláhok, a kiket már *Szent Pál is ott hagyott*.

— — Hát Bécsben örülnek-e még a legmagasabb leiratnak?) Most már nem; most már Párisban és Turinban örülnek rajta.

— — Bécsben olyan nagy vihar volt, hogy a házakat majd összedöntötte. (Ez is egy ok arra, hogy ne menjenek kentek a Rájxráthba, hátha már most rájuk szakadt volna a ház!)

— — Találd ki, micsoda doctor Hájn akkor, midőn *ásit?* (Hájn-au).

— — A bécsiek a cancellár-változtatással ugyan megjárták; eleresztették azt, a kivel ők tudták gorbombáskodni, s helyébe tettek olyat, a ki tud gorbombáskodni ő velük.

— — Mindig azt volt a bajunk, hogy nincs kit interpellálni az országgyűlésen; már most jó dolgunk lesz; báró Vayt megválasztották képviselőnek; már most akár egyebet se tegyünk, mint ötöt examináljuk.

— — A szent allianceról megint sokat beszélnek már; szentnek híják pedig azért, mert fő feladata a népekből mind „martyrokat” csinálni.

— — Mint hírlik, Montalembert Törökországba

ment, a pápai hatalom fenntartása végett a muzulmanok közt ultramontán szövetségeseket keresendő. (Bizony még megtéríti őket!)

— — Okos emberek ezek az osztrák államférfiak! Egy év alatt következő szövetségi kísérleteiket praenonatáltam magamnak: próbáltak szövetkezni az angollal; a törökkel; a poroszszal; a kisebb német fejedelmekkel; újabban ismét az oroszszal; most meg már épen a francziával; — — csak saját népeikkel.

— — Jellemzőnek találok egy adomát felemlíteni, melyre sokan fognak még emlékezni, kik az 1849-iki aranjezi napokat Debreczenben tölteni szerencsések voltak. Egy angol diplomata érkezett ugyan is oda, ki a politicalai körökben néhányszor megfordult. Már ekkor rebesgettek valamit, az orosz invasio lehetőségéről. „De mit fog ehez mondani Anglia?” Kérdezék nagyonhívó hazánkfiai. „Az angol nép zúgolódni fog érte, de az angol kormány megengedi.” Volt a mylord válasza. — „Jó; de hátha az orosz megtartja magának Magyarországot, mit mond akkor Angolország az európai egyensúly érdekében?” — E kérdésre vállat vonított a mylord, s véghetetlen phlegmával így felelt: „akkor Anglia *elveszi magának Sziciliát*, s azt mondja, hogy *helyre van állítva az európai egyensúly*.”

— — A minap a katonai executio császár ő fölségét exequálta Nyitrában most meg Sopron megyében Albrecht herceg ő fenségét harácsolták meg; a vasak még a szöllőskertjét is összegázoltatták.

— — A Pesti Hírnökben már régóta van egy állandó élcz, a mit minden ember elért, csak ő maga nem vesz észre. Már csak megsúgom neki. Hát a lap végén rendesen megjelen egy czikk e fölirattal: (Beküldett). Szépitő szer; — stb. — *Maga a Hírnök az*, a kinek a számára azt a „*szépitgető szert*” küldözik!

— — Már megint *gyanús* egyéniségeket keresnek az országban. (Hiszen, ha csak gyanús kell, állják el kétfelől *akármelyik* utcát, a ki benn szorult csipjék meg, bizonyosak lehetnek fölöle, hogy az mind *gyanús* egyéniség.) De aztán a fölöl is, hogy a kik nem szorultak benn, azok még gyanusabbak.

— — Miből látszik, hogy a cseh és lengyel rájxratok nem birkák, mint — mások? (No miből?) Hogy a vezérürü (auf deutsch: präsidant) *Kolomphangja* halatára nem hogy utána mennének, hanem plane ott hagyják.

— — (Mit csinálnak oly hosszú idő óta a képviselők?) Szegények! Most mind várandósak, nehezen tudván megszülni a válaszfeliratot. (No, no, majd csak valami *császármetszéssel* ne segítsenek az ilyen nehéz szülésen.)

— — Legujabb pletyka! Még a többi lapok nem is említék, Párisban egy régi pavillon szétbontásakor egy pinczebolt alatt 12 ezer frankot találtak ezüstben, melyet Lajos Fülöp felejtett ott, önkénytelen eltávozása alkalmával.